

zaak meer te vernemen; na zijne morgenwandeling bovendien van oordeel dat 's-Gravenhage hem nog altijd te veel aanleiding tot ergernis verschaft, pakte zijn valies en spoedde zich met de eerste gelegenheid naar Woerden.

Dienzelfden middag begaf dokter van Arken zich met zijne dames naar de schilderijen-tentoonstelling van levende Haagsche meesters. Mientje had haar vriendin Leentje meegevraagd, daar zij anders eene tentoonstelling al te vervelend vond; nu konden ze samen wat babbelen over allerlei dingen. Zoo begaf men zich naar de Prinsengracht en trad de zaal binnen, waar men plichtmatig de onderscheidene kunstvoortbrengselen begon af te wandelen. Eerst, vlak bij den ingang, het portret van professor Ruhnkenius, door Pothoven. Mevrouw van Arken, hoezeer ze den hoogleeraar nooit aanschouwd had, vond dat het goed leek, doch haar echtgenoot, die hem eenige keeren had gezien, meende dit te moeten betwisten en kwam met eenige opmerkingen van ontwikkeld liefhebber voor den dag: een goed penseel, Pothoven; niet onbehagelijk koloriet in het naakt, doch als portretschilder zijns inziens niet gelukkig wat de gelijkenis betref. Hij was anders gezocht genoeg; de gemalinnen van Willem IV en Willem V; het echtpaar Van Winter—Van Merken; Feitama, waren allen door hem geportretteerd. Maar zijn sterke zijde lag, volgens den dokter, meer in het kunstig wedergeven van de onderscheidene stoffen der kleeding, dan van de lijnen des gelaats en de uitdrukking der oogen.

Een blijde uitroep van herkenning weerklonk achter hen. Het was Blijleven, die een paar dagen uit de stad was geweest, naar Zoetermeer, waar eene openbare verkooping was gehouden, welke den secretaris een flinke som gelds in den buidel had gebracht. Hij zag er keurig uit, vermoedende dat hij op de tentoonstelling wel dames zou ontmoeten die de genomen moeite loonden. Zijn lichtblauwe rok was, ook aan de mouwspleten langs de handen, versierd met vergulde, gladde metalen knopen en voorzien van een hoogen opstaanden kraag. Een gesloten kamizool van wit bassin, met stalen knoopjes, vertoonde zich daaronder; de witte halsdoek spreidde er zich door een gevulde, plooirijke en met kant wel omzoomde witte bef overheen. De engsluitende broek, van zwart kaschmir, reikte tot even beneden de knie, waaronder de witzijden kousen met roode klinken een behagelijken indruk teweegbrachten. Zwarte lintrozen tooiden de met een Engelschen wasbal opgewreven schoenen, terwijl twee kettinkjes, onder het kamizool uitbengelend, verkondigden dat Blijleven, als een heer *du ton*, zich in het bezit van een tweetal horloges mocht verheugen. Hij liep met de familie een eindje op, telkens rechts en links kijkend, als zocht hij iemand.

„Zeker mevrouw Noordhuijs,” fluisterden de meisjes elkander toe, vast besloten den loop van dit avontuurtje zoo ver mogelijk te volgen.

Men stond gezamenlijk stil voor *Een Oosterling*, een bruinen man met langen baard, in mezzo-tinto, door Schouman. En wederom vertelde de dokter wat hij van Schouman wist: een verdienstelijk schilder, maar vooral van pluimgedierte, waarvan hij de modellen vond in 's prinsen diergaarde, op het Kleine Loo. Die voorstellingen waren onberispelijk van teekening, bevallig